

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: L. Y., nar. X st. příslušnost T. r.
zastoupen Mgr. Milošem Ráboněm, advokátem
sídlem Pekařská 403/12, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2022, č. j. OAM-45/ZA-ZA11-ZA17-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 7. 2022, č. j. OAM-45/ZA-ZA11-ZA17-2022, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Miloši Ráboňovi se přiznává odměna za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný neshledal, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován nebo by mu hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to ani s ohledem na jeho zkušenosti s protikurdskou skupinou tzv. Š. v. Žalobce žil ve vesnici se silným zastoupením kurdské menšiny. Dle informací, které žalovaný shromáždil, nemají v takových lokalitách Š. v. zásadní vliv. Žalobce mohl své problémy řešit v zemi původu za pomoci vnitrostátních bezpečnostních orgánů, případně využít možnost vnitřního přesídlení.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 14. 1. 2022. K podání žádosti o mezinárodní ochranu jej vedly problémy s protikurdským hnutím Š. v., před kterým se rok a půl skrýval. V roce 2016 propustili z práce ve státním sektoru žalobcova otce kvůli vztahu se stranou PKK/KCK. Když žalobce svého otce podpořil, stal se obětí útoků. V pohovoru k žádosti mimo jiné sdělil, že Š. v. na dům jeho rodiny jeden večer házeli kameny, jiný večer na něj hodili *molotov*. Žalobce skupinu konfrontoval, čímž se problémy jen zhoršily. Několikrát byli Š. v. u žalobce doma a zbili jeho i jeho rodinu. Když si byl stěžovat na policii, zjistil, že jeden z policistů je s Š. v. ve spojení. Docházelo k opakovanému napadání žalobce, např. po cestě ze školy. Když byl žalobce mladý, obdobná situace se vyřešila soudní cestou. Ale když poté chodili na policii a státní zastupitelství a nahlásili to, většinou se to obrátilo proti nim. Státní zástupce žalobci sdělil, ať si to s dotýčnými vyřídí mezi sebou. Žalobce si stěžoval na různých místech, ale oni to zpravidla zlehčovali. K nejhoršímu napadení žalobce došlo v květnu 2020, kdy jej naložili do auta, odvezli do jiné vesnice a bili jej tam až do druhého dne. Jeden ze skupiny mu držel u hlavy zbraň a vyhrožoval, že ho zabije. Žalobce osvobodila jeho rodina. Když poté přišli na policii, policista žalobci řekl, že tam nebude chodit a žalovat. Na dotaz žalovaného, zda se mohl obrátit na nějaký nadřízený orgán nebo na soud, žalobce odpověděl, že z toho, co ví, si člověk může stěžovat jen na policejní stanici. Žalobce také uvedl, že se v případě návratu do Turecka obává bezdůvodného trestního stíhání.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu konstatoval, že žalobce ve vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv, za kterou by čelil pronásledování. Pouhé sympatizování s politickou stranou HDP a nesouhlas s vládnoucí politikou nelze za takovou činnost považovat.
4. Žalovaný se při zjišťování informací zaměřil na jádro azylového příběhu, hnutí Š. v. Žalovaný zjistil, že v současnosti je toto hnutí mimo tureckou státní politiku. Dle informací o zemi původu k němu turecké bezpečnostní služby přistupují s velkou obezřetností. Hnutí se nejvíce projevuje v podobě fotbalových chuligánů. Žalovaný z uvedeného vyvodil, že se jedná o nestátního aktéra pronásledování. Hnutí se významně projevuje v centrální Anatólíi. V jiných oblastech Turecka je přítomnost Š. v. značně slabá a přeceňovaná. V megalopolích (Istanbul, Ankara), na pobřeží a tureckém konzervativním venkově má hnutí zanedbatelný vliv. Ve východním Turecku, s výraznou kurdskou menšinou, nemá vliv takřka žádný. Žalobce zasazuje svůj azylový příběh do oblasti města Mardin, tedy do lokality s majoritní kurdskou populací. Žalovaný připouští, že je možné, aby i zde došlo k pronásledování žalobce ze strany Š. v., avšak jedná se podle něj o raritní situaci.

5. Žalovaný na základě uvedeného usuzuje, že žalobce měl situaci řešit důsledným využitím vnitřní ochrany. Z informací zjištěných o zemi původu vyplývá, že v Turecku existuje rozsáhlý systém funkčních institucí, srovnatelný se systémem v ČR, vytvořených k řešení problémů, do jakého se dostali žalobce a jeho rodina. Žalobce sám během pohovoru uvedl, že byly jeho problémy jednou vyřešeny před tureckým soudem. Bezpečnostní sbory v oblastech s majoritní kurdskou populací jsou tvořeny tureckými občany kurdského původu. Žalovaný tedy zpochybňuje, že by rasistické protikurdské hnutí mělo na bezpečnostní orgány v těchto oblastech zásadní vliv. Závažnost situace snižuje také skutečnost, že zemi původu opustil pouze žalobce, nikoliv jeho rodina. Zemi neopustil dokonce ani otec žalobce, kvůli kterému měl problém vzniknout.
6. Vzhledem k proměnlivé míře vlivu Š. v. v různých oblastech Turecka připadá v úvahu také vnitřní přesídlení. Tvzení žalobce, že si jej hnutí najde kdekoli, považuje žalovaný vzhledem k rozloze a zalidněnosti Turecka za neudržitelné. Obecné obavy žalobce z trestního stíhání v případě návratu do Turecka žalovaný hodnotí jako neodůvodněné spekulace. Ani obavu žalobce z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu tedy nevyhodnotil jako opodstatněnou. Žalovaný neshledal ani důvody pro udělení dalších forem mezinárodní ochrany.

III. Obsah žaloby

7. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Uvádí, že je v zemi původu pronásledován ultranacionalistickou a extremistickou protikurdskou skupinou, tzv. Š. v., kteří zaútočili na dům jeho rodiny, opakovaně žalobce bili, unesli jej a vyhrožovali mu zabitím. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připouští, že k pronásledování touto skupinou může dojít i v kurdském městě či kurdských oblastech.
8. Žalovaný uvádí, že je takřka nepředstavitelné, aby byl žalobce bez dalších vodítek vypátrán v některé z tureckých megalopolí. Žalobce je ovšem přesvědčen, že na své bezpečí v jiné části země se spolehnout nemůže. Žalobce se pokoušel prchat, skrývat a přemisťovat. Kromě rodného Mardinu a Istanbulu se snažil skrýt ve městech Kars, Sivas, Gaziantep, Diyarbakir a Izmir. Ve všech městech si jej útočníci našli.
9. Žalovaný uvádí, že Turecko disponuje početným a profesionálním policejním sborem. Žalobce zpochybňuje, že se policie útoky na Kurdy zabývá. Žalobce se v Turecku obracel na policii i státní zastupitelství. Různé policejní stanice navštívil nejméně patnáctkrát, domáhal se i vyššího článku ochrany napojeného na justici. Policisté žalobci vyhrožovali a doporučili mu, ať si to vyřeší *sami mezi sebou*. Žalobce nemůže toto zacházení doložit, což dokazuje nemožnost důsledněji využít ochrany v zemi původu.
10. Žalobce po ustanovení zástupce doplnil, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s jeho tvrzeními a napadené rozhodnutí si protiřečí. Žalobce přikládá rozhodnutí správního soudu v Ankaře, ze kterého je patrné, že otce žalobce propustili pouze na základě spojení jeho osoby s PKK/KCK, bez ohledu na jakékoliv okolnosti zapojení otce žalobce do činnosti této organizace. Z rozhodnutí je patrné, že žalobce jako syn osoby spojené s PKK/KCK nemůže očekávat od státní správy Turecké republiky patřičnou ochranu.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné. Žalobce napadá zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalovaný v tomto ohledu odkazuje

na podklady rozhodnutí. Během řízení vyšlo najevo, že tvrzeným důvodem pro udělení azylové ochrany byl konflikt s Š. v., který započal v roce 2016 po vyhození žalobceva otce z práce.

12. Potíže žalobce v zemi původu nejsou azylově relevantní. Žalovaný má za to, že existují vhodnější řešení žalobcovy situace než přesídlení do ČR. Z informací o zemi původu vyplývá, že v Turecku existuje dostatek funkčních institucí, na které se žalobce může obrátit. Žalobce musí být při řešení svého problému s vnitrostátními orgány důsledný. V případě, že jsou policisté či státní zástupci napojení na Š. v., musí vyhledat pomoc na služebně či státním zastupitelství v sousední čtvrti nebo na druhé straně města. Pokud jde o snahu žalobce legalizovat svůj pobyt v ČR, nezbyvá žalovanému než jej odkázat na využití institutů dle zákona o pobytu cizinců. Žádost o mezinárodní ochranu je ze strany žalobce zjevně účelová. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
14. Žaloba je důvodná.
15. Námitky žalobce směřují zejména proti posouzení dostupnosti vnitřní ochrany a alternativy vnitřního přesídlení. V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť jeho příběh nesouvisí s uplatňováním politických práv. Proti tomu se žalobce nijak nevymezuje.
16. Z napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný v průběhu řízení relevantně nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobce v rozsahu, ve kterém žalobce popisoval jednotlivé útoky ze strany skupiny Š. v. (srov. na str. 6 napadeného rozhodnutí „*není nijak rozporováno, že se žadateli staly jím popsané incidenty*“). Třebaže se dle žalovaného jedná o situaci „*rarity*“, Š. v. v kontextu příběhu žalobce výslovně označuje za „*nestátního aktéra pronásledování*“ (str. 4 druhý odstavec napadeného rozhodnutí), a to v oddíle, kde se žalovaný zabývá pronásledováním ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tyto úvahy žalovaného žalobce v žalobě rovněž nijak nenapadá a krajský soud je proto bere za východisko přezkumu napadeného rozhodnutí.
17. Žalobce v žalobě nejprve napadá úvahy žalovaného stran možnosti vnitřního přesídlení. Z hlediska systematiky postupu žalovaného při hodnocení žádosti o mezinárodní ochranu je ovšem vhodnější se nejprve zabývat otázkou účinné ochrany v místě pobytu žalobce v zemi původu a teprve poté alternativou v podobě vnitřního přesídlení (srov. instruktivní rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 41 Az 20/2021 – 39).
18. Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*. V případě hrozby pronásledování ze strany soukromých osob tedy platí, že žadatel se musí v první řadě obrátit s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány, není-li zjevné, že by nebyly ochotny nebo schopny mu ochranu poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23).

19. Pro posouzení otázky, zda stát je či není schopen zajistit ochranu před pronásledováním, či vážnou újmou, stanoví kvalifikační směrnice ve svém čl. 7 odst. 2 následující standard: „*Má se zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 [stát; strany nebo organizace, které ovládají stát] učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup*“. Rovněž podle § 2 odst. 6 zákona o azylu ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.
20. Právní úprava tedy stanoví dvě podmínky pro existenci účinné ochrany v zemi původu. Poskytovatelé ochrany poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, (1) pokud činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a (2) pokud žadatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně; v opačném případě není účinná ochrana dostupná. Vychází se z premisy, že žádný stát není schopen zabránit veškeré trestné činnosti. Stejně tak každý stát musí respektovat procesní práva ostatních dotčených osob (tedy i pronásledovatelů), resp. zastavit trestní řízení v případě nedostatku důkazů. Zároveň platí, že pokud lze z dostupných informací o zemi původu dovodit, že v obecné rovině funkční systém právní ochrany není v praxi s to pro určitou specifickou skupinu (či jednotlivce) účinnou ochranu zajistit, nelze takový právní systém považovat za dostatečný, i kdyby pro většinu populace jinak dostatečný byl. ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70).
21. V nynějším případě žalobce v pohovoru uvedl, že když se ohledně svého napadení obrátil na policii nebo státního zástupce, dostalo se mu z jejich strany pouze zlehčování jeho situace nebo rady, aby si situaci vyřešil sám. Když si stěžoval na to, že mu Š. v. vyhrožovali zbraní, policie mu také nepomohla, naopak jej od dalšího kontaktování vnitrostátních orgánů odrazovala. V žalobě pak doplňuje, že se snažil domoci ochrany vnitrostátních orgánů minimálně patnáctkrát. Mimo policii se obrátil také na státní zastupitelství. Žalobce tedy tvrdil, že se opakovaně neúspěšně snažil nalézt účinnou vnitřní ochranu. Stejně jako hrozící pronásledování ani toto žalovaný výslovně nezpochybňuje. Poukazuje však na to, že vnitřní ochrana je v Turecku obecně dostupná a pokud žalobce nepochodil na jedné policejní stanici nebo státním zastupitelství, má se o to znovu pokusit na jiných pobočkách vnitrostátních orgánů.
22. V posuzovaném případě není jasné, kolikrát se žalobce opravdu obrátil na policii a státní zastupitelství, ani jak tyto jeho pokusy probíhaly. Z výpovědi žalobce během pohovoru vyplývá, že se na státní zastupitelství obrátil minimálně po útocih na dům jeho rodiny a poté „*chodili na policii a státní zastupitelství a nahlásili to, většinou se to obrátilo proti nim*“. Žalovaný ovšem tímto směrem nevedl pohovor a nezjišťoval od žalobce bližší informace ohledně způsobu, jakým se domáhal získání vnitřní ochrany. Právě na nesplnění této podmínky (respektive na dostupnosti vnitřní ochrany) přitom zejména stojí závěr o neudělení mezinárodní ochrany. Za situace, kdy žalobce od počátku tvrdí problémy se

soukromým subjektem, lze očekávat, že žalovaný povede pohovor právě tímto směrem. Žalovaný tak neučinil a nelze než konstatovat, že v důsledku toho řádně nezjistil skutkový stav.

23. To ostatně platí i ve vztahu k informacím o zemi původu, o které žalovaný své závěry o dostupnosti vnitřní ochrany opírá. Informace o zemi původu shromážděné žalovaným odkazují na formální dostupnost ochrany. Obsahují údaje o existenci, struktuře a zákonných pravomocích jednotlivých státních složek. To je logický prvotní krok. A pakliže obecně známé skutečnosti, jiné informace o zemi původu (ať již shromážděné žalovaným nebo dodané žadatelem o mezinárodní ochranu), nebo relevantní a konkrétní příběh žadatele faktické fungování formálně dostupné ochrany nezpochybní, zpravidla se bude jednat o podklady dostatečné. Takovým relevantním příběhem žadatele zpravidla nebude obecně vyjádřená nedůvěra ohledně efektivity vnitřní ochrany ani situace, v níž se žadatel na poskytovatele ochrany vůbec neobrátil nebo tak učinil pouze v ojedinělých případech a nedomáhal se nápravy.
24. Žalovanému lze dát za pravdu potud, že v tureckém právním řádu jsou zakotveny prostředky řešení problémů se soukromými původci násilí či výhrůžek. Pokud ovšem žalobce v průběhu pohovoru uváděl, že se na bezpečnostní složky opakovaně po jednotlivých incidentech obracel a policie i nadřízený státní zástupce (který je dle informací o zemi původu úzce propojen se soudem) se opakovaně odmítali záležitostí žalobce zabývat a jeho situaci zlehčovali, nelze dle krajského soudu žalobce odbýt tím, že měl být při hledání vnitřní ochrany důsledný, případně vyhledat jinou policejní stanici v jiném městě nebo okresu, pokud žalovaný vůbec nezjišťoval, kde se žalobce o pomoc na policii postupně obracel. Při posuzování dostupnosti vnitřní ochrany je rozdíl v tom, zda se žadatel neúspěšně obrátil na policii či jiné státní orgány jednou nebo patnáctkrát, jak tvrdí žalobce v žalobě.
25. Obecně je v takovém případě (pokud není zpochybněna věrohodnost výpovědi žalobce jako celek) nutné posoudit nejen formální dostupnost prostředků ochrany, jako je možnost podat stížnost na policejní stanici nebo trestní oznámení, ale zejména jejich praktickou dostupnost.
26. Informace, které by vypovídaly o reálné dostupnosti a účinnosti ochrany poskytované tureckými vnitrostátními složkami ovšem ve správním spise chybí. Krajský soud má přitom za to, že reálná dostupnost vnitřní ochrany v Turecku není skutečností, na kterou lze v případě konkrétního zpochybnění jejího fungování odkázat jako na notorietu. Pokud dále žalovaný uvádí, že v Turecku existuje obdoba české Generální inspekce bezpečnostních sborů, má krajský soud za to, že možnost podrobit kontrole, zda ze strany policejních orgánů nedochází k pochybení, nelze považovat za včasnou a adekvátní formu ochrany ve vztahu k hrozbě pronásledování. Nejsou to totiž pochybení policejních orgánů, před kterými žalobce v první řadě potřebuje ochránit.
27. Žalovaný tedy v dalším řízení nejprve řádně zjistí skutkový stav tak, že se žalobce podrobně doptá, kolikrát a jak se snažil domoci ochrany a ve kterých městech se pokusil kontaktovat policii či státní zastupitelství. Po vyhodnocení výpovědi žalobce pak v případě potřeby doplní informace o zemi původu o informace o reálné dostupnosti vnitřní ochrany poskytované tureckými státními orgány. Tvzení žalobce poté žalovaný musí konfrontovat s doplněnými informacemi a teprve na základě toho bude možné posoudit, zda je vnitřní ochrana dostupná.

28. Žalobce v souvislosti s dostupností vnitřní ochrany také odkazuje na rozhodnutí tureckého správního soudu. Dle tohoto rozhodnutí v době, kdy došlo k ukončení pracovního poměru s otcem žalobce, platily v Turecku předpisy, na základě kterých byli ze státní správy propouštěni zaměstnanci se vztahem ke straně PKK/KCK. Krajský soud obecně nemůže přezkoumávat rozhodnutí tureckých soudů, ani turecké vnitrostátní předpisy a zjišťovat jejich soulad se základními právy. Pouze z možné politicky motivované obměny zaměstnanců státní správy, která se přímo žalobce nijak nedotkla, však nelze vyvozovat, že by žalobci nebyla poskytnuta ochrana před násilnou trestnou činností (žalobce přitom dle rozsudku ani neměl přímý vztah k PKK/KCK, byl toliko v kontaktu se studenty, kteří takový vztah měli).
29. Konečně, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce mohl svou situaci řešit také vnitřním přesídlením. Hodnocení vnitřního přesídlení zásadně připadá v úvahu až v případě, že žalovaný řádně posoudí dostupnost vnitřní ochrany. K tomu však, jak již soud uvedl výše, nedošlo. I přesto lze napadenému rozhodnutí v tomto ohledu vytknout obdobné vady, jakých se žalovaný dopustil ve vztahu k dostupnosti vnitřní ochrany. Žalovaný explicitně nezpochybnil azylový příběh žalobce. Žalobce mimo jiné tvrdil, že se stěhoval opakovaně, například do Istanbulu nebo Gaziantepu. Ani zde se však žalobce dle svých tvrzení Š. v. nevyhnul. K tomu se žalovaný nijak konkrétně nevyjádřil. Gaziantep přitom žalovaný označil jako vhodnou alternativu pro vnitřní přesídlení. I v tomto případě je tedy nutné, aby žalovaný (pokud se ukáže, že žalobci není dostupná vnitřní ochrana v místě bydliště) řádně zjistil skutkový stav. V případě vedení pohovoru by se měl žalovaný zaměřit na to, kde všude k problémům docházelo a zda a kolikrát se žalobce stěhoval.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Z výše uvedených důvodů vyžaduje skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, zásadní doplnění. Krajský soud proto zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaného v dalším řízení váže právní názor krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
31. V dalším řízení bude povinností žalovaného na základě pohovoru s žalobcem a případně informací plynoucích z aktuálních a relevantních zpráv o zemi původu znovu posoudit, zda je v případě problémů žalobce v Turecku dostupná vnitřní ochrana nebo vnitřní přesídlení.
32. Žalobci jako úspěšnému účastníkovi řízení vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, žádné však nevyčíslil, proto mu je krajský soud nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 s. ř. s.).
33. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Miloši Ráboňovi krajský soud přiznal odměnu dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Odměna zástupci náleží za dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a doplnění žaloby, [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy zástupci žalobce náleží částka 6 800 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH a žádné další náklady neuplatnil. Uvedená částka bude ustanovenému zástupci vyplacena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 11. května 2023

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce